

Elimelec și Naomi

Elimelec și Naomi

Elimelec (acest nume înseamnă: „Dumnezeul meu este împărat”), constatăm cu tristețe lucrul acesta, a părăsit Betleemul („casa pâinii”) și țara lui Israel pentru a se duce în țara Moabului; un om aparținând poporului lui Dumnezeu părăsește țara unde împărăția Domnului, pentru a căuta adăpost în străinătate. Ultimul verset înainte de Rut 1.1 spune: „în vremea aceea, nu era judecător în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea.” Suntem înclinați să credem că Elimelec, în ciuda numelui său frumos, a urmat obiceiul epocii, făcând ceea ce i s-a părut bun, iar grava decizie pe care a luat-o este o dovadă în privința aceasta. Numele pe care el le-a dat celor doi fii ai săi: Mahlon („mare slăbiciune”) și Chilion („secătuit de puteri, epuizat”) sunt o expresie a chinurilor și suferințelor care frământau această familie. Într-adevăr, slăbiciunea copiilor, foametea care s-a abătut asupra regiunii respective ar fi trebuit să-l determine să-și cerceteze căile, dar aceasta nu s-a întâmplat nicicum. El s-a dus într-un ținut stăpânit de Balac și unde profetul Balaam a căutat să blesteme pe Israel. Oare uitase el în ce cursă căzuse poporul cu fiicele Moabului și teribila pedeapsă care a survenit? Eu cred că acest părinte ar fi trebuit să ezite a-și duce fiii în mijlocul unei națiuni vrăjmașe lui Dumnezeu. Dar când noi facem ceea ce ne place, lepădăm cu ușurință cele mai serioase exemple și avertismente ale Scripturii și ne continuăm cu îndrăzneală drumul pe care de bunăvoie ni l-am ales. Rezultatul inevitabil nu s-a lăsat prea mult timp așteptat: cei doi fii ai lui Elimelec și-au luat soții moabite. Legea lui Moise era clară în privința aceasta: Moabitul nu trebuia să intre în adunarea lui Israel, nici chiar la al zecelea neam (Deuteronom 23.3). Cuvântul lui Dumnezeu și-a pierdut orice putere asupra acestei familii. Elimelec a uitat că Dumnezeu era împăratul lui și el nu se aștepta să facă decât ceea ce avea să i se pară bun.

Apoi a urmat moartea: Dumnezeu folosește, pentru a ne vorbi, diferite mijloace care ne determină să-L ascultăm, dacă noi continuăm a nu ține seama de voia Lui. Tatăl și fiii au murit, iar Naomi a rămas singură cu inima zdrobită; nu total singură pentru că cele două nurori rămăseseră lângă ea. Nu știm cât timp, dar se pare că familia respectivă a trăit o perioadă îndelungată pe pământ străin. Cuvintele Israelitei sfinte și pioase au mers la inima tinerelor femei (1 Petru 3.1) și când Naomi a vrut să se reîntoarcă în țara sa, nurorile sale nu au părăsit-o. Ce dulce răsplată pentru o viață de credincioșie! Dumnezeu nu este nedrept ca să uite un asemenea comportament și nici nu respinge pe nimeni, fie și o Moabită care se apropie de El cu credință.

Nu vom intra în detaliile acestei istorisiri foarte cunoscute; aș vrea doar să reamintesc impresionantul răspuns dat de Rut soacrei care i-a recomandat s-o urmeze pe Orpa și „să se întoarcă la poporul ei și la dumnezeii săi.” (Ne întrebăm, totuși, cum a putut avea Naomi un asemenea gând? Cum a putut ea să respingă pe cineva care se arătase dispusă s-o urmeze în țara unde domnea Dumnezeul adevărat?) Însă Rut a fost foarte hotărâtă, legăturile ei de dragoste față de Naomi fiind prea puternice. Ea a răspuns: „Nu mă îndemna să te părăsesc și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu voi merge și eu; unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar numai moartea mă va despărți de tine.” (Rut 1.16-17.) Ce cuvinte binecuvântate! Ce răsplată bogată pentru o viață de credincioșie față de Dumnezeu și ce rezultat fericit pentru o umblare curată! I-a plăcut Duhului Sfânt să ne păstreze, scrise în Cartea Sfântă, asemenea cuvinte ieșite de pe buzele unei străine. Firește că inima tristă și zdrobită a Naomei trebuie să fi fost foarte mângaiată auzind: „Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.” Evident că o asemenea alegere nu a fost făcută cu ani în urmă, dar acum Rut este foarte hotărâtă să părăsească pe dumnezeii Moabului pentru a se alipi cu toată inima de Dumnezeul lui Israel.

Povestirea aceasta va aduce, desigur, multă îmbărbătare părinților care încearcă o mare durere văzând un fiu sau o fiică îndrăgostindu-se de lucruri care lor li se par nepotrivite. Ei simt cu totul incapabili într-un asemenea caz. Dumnezeu este singurul în măsură să rezolve lucrurile, dacă ei pun toată problema în mâna Lui cu rugăciune. Dacă pasul acela greșit a fost rezultatul unui păcat sau a unei lipse din partea părinților, ei vor găsi o nouă mângâiere citind aceste pagini, și anume văzând cum Dumnezeul nostru cel plin de dragoste, de îndurare, îndelungă răbdare și putere face să se întoarcă greșeala noastră spre gloria Lui și face ca „din cel ce mănâncă să iasă ce se mănâncă și din cel tare să iasă dulceață.”

În ciuda încurajării primite, bătrâna mamă este copleșită de remușcări urmate de o întristare profundă. „Nu-mi mai ziceți Naomi („plăcută”) spune ea, ci Mara („amărăciune”). Cele ce s-au petrecut mai departe cu Rut vor reda însă acestei inimi zdrobite credința și speranța.

Iar harul manifestat la sfârșitul povestirii va fi ca o binecuvântată încoronare: harul va permite tinerei văduve să găsească un alt bărbat în persoana lui Boaz (fortă, putere) în locul lui Mahlon (mare slăbiciune), un bărbat a cărui mamă era tot o străină. Numai un om ca el putea pătrunde în adâncimile sufletului Moabitei, pentru că el era în stare s-o înțeleagă pe deplin. Harul lui Dumnezeu a acordat și un fiu acestei tinere fete altădată săracă, singură și fără speranță. Tot harul lui Dumnezeu a fost acela care a mângaiat inima întristată, însingurată și amărâtă a văduvei mai în vârstă. Acest copilăș devine bunicul lui David, sâmburele întregii istorii evreiești, până când va veni unul mai mare ca David.